

РЕШЕНИЕ

№ 8259

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **13330** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба „Мюзет-България“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], чрез адвокат П. П. срещу Националната агенция за приходите.

Претендира се присъждане на сумата от 1616,21 лв. /хиляда шестстотин и шестнадесет лева и двадесет и една стотинки/ главница и лихва за забава 169,32 лв. /сто шестдесет и девет лева и тридесет и две стотинки/ към 18.12.2025 г. считано от 17.02.2025 г. и лихва за забава до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че на “Мюзет-България” ЕООД е съставен акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № BG16RFOP002-2.101- 0353/05.02.2025 г., от началник сектор при ТД на НАП, [населено място], с който за дружеството е установено публично държавно вземане за внасяне в размер на 9 480,33 лв. и законна лихва в размер на 4 033,14 лв.

За извършената услуга по изготвяне на жалба, за представителство и защита срещу АУПДВ пред Директора на ТД на НАП, [населено място], е използвана специализирана професионална помощ на адвокат П. П., за което е съставен договор за правна защита и съдействие № 18/17.02.2025 г. за сумата от 1616,21 лв., която заплатена в брой. Сумата представлява минималното адвокатско възнаграждение съгласно Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Адвокат П. е изготвил жалба с вх.№ Ж-22-86/18.02.2025 г. до Директора на ТД на НАП, [населено място] срещу АУПДВ, като е представлявал дружеството по образуваното по жалбата административно производство. Жалбата била отхвърлена.

Това наложило адвокат П. да изготви последваща жалба с вх.№ Ж-22-86-3/20.03.2025 г. до АССГ срещу АУПДВ, като същият представлявал дружеството и в съдебните заседания по делото. За това представителство е съставен нов договор за правна защита и съдействие № 21/14.04.2025г. отново за сумата от 1616,21 лв. /хиляда шестстотин и шестнадесет лева и двадесет и една стотинки/, която отново бе надлежно заплатена в брой.

С Решение № 26720/07.08.2025г. влязло в сила на 30.08.2025 г. на АССГ, Първо отделение, 65 състав, постановено по адм. дело № 3481/2025 г., процесното АУПДВ е отменено като незаконосъобразно.

В петитума на исковата молба се претендира ответникът да бъде осъден да заплати на “Мюзет-България” ЕООД сумата от 1616,21 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили от отменен като незаконосъобразен АУПДВ № BG16RFOP002-2.101-0353/05.02.2025 г., издаден от началник сектор, при ТД на НАП, [населено място], представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба, представителство и защита за административното обжалване пред Директора на ТД на НАП, [населено място] и законна лихва върху обезщетението на стойност 169,32 лв., изчислена към 18.12.2025 г. (датата на подаването на настоящия иск), считано от датата на изплащането на обезщетението (адвокатското възнаграждение), а именно 17.02.2025 г. и законната лихва върху обезщетението от датата на предявяване на иска (18.12.2025 г.) до окончателното му изплащане.

Претендира се и присъждане на всички извършени в настоящото производство съдебни разноски, включително заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът е представил писмен отговор, в който исковата молба се оспорва като неоснователна. По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, се представлява от адвокат П., който поддържа исковата молба. Претендира присъждане на направените в хода на настоящето производство разноски.

Ответникът - Национална агенция за приходите, се представлява от юрисконсулт С., която оспорва исковата молба, по аргументи посочени в отговора на исковата молба. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за отхвърляне на предявените искове, като недоказани по основание и размер.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Страните не спорят относно съществуването на описаните по-горе обстоятелства, поради което съдът намира същите за безспорни и нямащи нужда от доказване.

На „Мюзет-България“ ЕООД е издаден АУПДВ № BG16RFOP002-2.101- 0353/05.02.2025 г. от началника на сектор при ТД на НАП, [населено място].

Същият е оспорен по административен ред, на основание чл. 166, ал. 3 от ДОПК, пред директора на ТД на НАП, [населено място], който го е потвърдил.

АУПДВ е отменен с посоченото по-горе решение на АССГ, което е влязло в сила на 31.10.2025 г. (видно от приложения прелист от същото).

По време на оспорването на АУПДВ по административен ред дружеството е било представлявано от адвокат П. П., за което е съставен договор за правна защита и съдействие № 18/17.02.2025 г. Като възнаграждение е договорена сумата от 1616,21 лв., която е платена в брой и представлява минималното адвокатско възнаграждение съгласно Наредба № 1 от 2004 г. за минималните

размери на адвокатските възнаграждения.

Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

В исковата молба се твърди, че са налице всички, предвидени в закона предпоставки, които обосновават възникването на отговорността на държавата за причинени на граждани и юридически лица вреди, вследствие на незаконосъобразни актове или действия на нейни органи или длъжностни лица. Доказано е наличието на претърпени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за оспорване на посочения АУПДВ и причинно-следствената връзка между тези вреди и отменения РА.

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е частично основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към протоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за

предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, вследствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Наличието на тези предпоставки ще бъде абсолютно условие за ангажиране на отговорността на държавата и съответно присъждане на обезщетение.

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с оглед фактическите твърдения на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на издаден административен акт или действие на длъжностно лице или орган на ответника; 2. незаконосъобразност на акта или действието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие на длъжностно лице или орган на ответника и настъпилите вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – от органите по приходите при ТД на НАП, [населено място] е издаден АУПДВ № BG16RFOP002-2.101- 0353/05.02.2025 г.

Според настоящия съдебен състав е доказана (без да е спорна) втората предпоставка – АУПДВ е отменен, вследствие на оспорването му по предвидения в закона съдебен ред.

Производството по обжалване на актовете за установяване на публично държавно вземане е специфично и изисква задължително оспорване по административен и съдебен ред, съгласно чл. 166, ал. 3 от ДОПК.

В случая е безспорно, че е проведено оспорване по административен ред пред директора на ТД на НАП, [населено място], при което жалбата е била отхвърлена.

Предвид на обстоятелството, че в закона не е предвидено търсенето и съответно заплащането на разноски при оспорване на АУПДВ при задължителното оспорване по административен ред, обезвреждането на вредите, в този случай, безспорно би могло да се реализира по реда на чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Обжалването на АУПДВ по реда на чл. 166, ал. 3 от ДОПК е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето срещу акта, с който за неговия адресат са установени публични задължения. С други думи, съставеният от органите по приходите АУПДВ, е необходимо условие за търсене на съдействието на адвокат, който може компетентно и качествено да изготви жалбата срещу този акт до ръководителя на съответната администрация, в случая директора на ТД на НАП, [населено място]. В тази връзка съдът не намира за основателни възраженията на ответника за липса на законово основание за ангажиране на адвокат и заплащане на адвокатско възнаграждение за изготвянето на жалба срещу АУПДВ. Аргумент в подкрепа на този довод се открива в мотивите на Решение № 1 от 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2/2016 г., където ВАС посочва, че да се приеме, че заплатения адвокатски хонорар на адвокат за

обжалването на едно отменено като незаконосъобразно наказателно постановление (в случая административен акт – бел. на докладчика) не е имуществена вреда за обжалващия, тъй като адвокатската защита по тези дела не е по закон задължителна и този хонорар е платен по силата на свободно договаряне, и че за гражданина е нормално сам да се защитава пред съда, е все едно да се приеме абсурдната теза, че заплатения хонорар за преглед и лечение при лекар или зъболекар е луксозен разход и не е имуществена вреда за лицето, на което е причинена телесна повреда от непозволено увреждане, тъй като лекарската помощ не е по закон задължителна и лекарския хонорар също е на свободно договаряне и за увредения е нормално да се самолекува. Според настоящия съдебен състав в разглеждания казус е налице и третата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Страните не спорят, а и това се установява от цитирания по-горе договор за правна защита и съдействие № 18/17.02.2025 г., видно от който на адвокат П. е заплатена за сумата от 1616,21 лв., представляваща минимално възнаграждение съгласно Наредба № 1 от 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, [бр. 14 от 2025 г.](#)).

Съдът намира за неоснователно възражението, че жалбата до директора на ТД на НАП, [населено място] е бланкетна и че жалба със същото съдържание е била използвана впоследствие и при оспорването на АУПДВ № BG16RFOP002-2.101-0353/05.02.2025 г. пред АССГ. Оспорването по административен ред, както беше посочено е задължителен елемент от производството по оспорване на АУПДВ. Директорът на ТД на НАП, [населено място] е самостоятелна инстанция, която има право да потвърди акта или да го отмени, поради което за оспорване пред тази инстанция се дължи отделно адвокатско възнаграждение. Заплатеното адвокатско възнаграждение е в предвидения в наредбата минимален размер, поради което не може да се твърди, че то би било неправомерно средство за обогатяване на ищеца.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между нищожния административен акт и претърпените имуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

С оглед основателността на главния иск, съдът установява основателност и на акцесорната претенция на ищеца за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху уважения размер на обезщетението за причинени имуществени вреди. По отношение на определянето на началния момент на дължимостта на законната лихва, представляваща обезщетението, следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно гр.д. № 3/2004 г., съгласно което началният момент на забавата при унищожаваните актове на администрацията и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е датата на отмяната на незаконосъобразния акт. В случая законна лихва върху присъденото обезщетение се дължи от 31.10.2025 г. – датата на влизане в сила на решението на АССГ, с което е отменен АУПДВ № BG16RFOP002-2.101-0353/05.02.2025 г.

Съдът, по реда на чл. 162, пр.1 от ГПК, като съобрази, че не са необходими специални знания от областта на науката, изкуството, техниката или занаятите, изчислява размера на законната лихва върху сумата от 1616,21 лв. за периода 31.10.2025 г. до 18.12.2025 г. (датата на подаването на исковата молба). Размерът мораторната лихва може да бъде определен чрез използване на електронния калкулатор, базиран на интернет страница с адрес: www.calculator.bg. След извършено пресмятане по посочения начин, съдът намира, че в случая размерът на мораторната лихва върху сумата от 1616,21 лева за посочения период е 29,98 лева.

Претенцията за присъждане на лихва се отхвърли до пълния размер от 169,32 лв.

На ищеца се дължи и законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

На основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид частичното уважаване на предявения иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски, съразмерно на уважената част от иска.

Ответникът също има право на разноски за юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, съразмерно на отхвърлената част от иска. Съдът не намира за основателно искането за намаляване на размера на договореното възнаграждение за процесуално представителство, предвид на факта, че същото е в минимален размер.

Водим от горното, на основание чл. 203 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на „Мюзет-България“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], сумата от 826,35 (осемстотин двадесет и шест евро и двадесет и един цента) евро или 1616,21 лв. (хиляда шестстотин и шестнадесет лева и двадесет и една стотинки) лв. представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на жалба до директора на ТД на НАП, [населено място], срещу незаконосъобразен АУПДВ № BG16RFOP002-2.101-0353/05.02.2025 г. и лихва за забава върху тази сума в размер на 15,33 (петнадесет евро и тридесет и три цента) евро или 29,98 лв. (двадесет и девет лева и деветдесет и осем стотинки) лева, за периода от 31.10.2025 г. до 18.12.2025 г. (датата на подаването на исковата молба) и лихва за забава върху главницата на присъденото обезщетение от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска за присъждане на лихва върху обезщетението до пълния размер от 86,57 (осемдесет и шест евро и петдесет и седем цента) евро или 169,32 лв. (сто шестдесет и девет лева и тридесет и две стотинки).

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати „Мюзет-България“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, във връзка с чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, [бр. 14 от 2025 г.](#)), в действащата към момента на сключването на договора за правна защита и съдействие редакция, сума в размер на 225,59 евро или 441,22 лв., представляваща платено адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска и държавна такса в размер на 12,78 евро или 25 лв.

ОСЪЖДА „Мюзет-България“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната Агенция за Приходите, сумата от 51,13 евро или 100 (сто) лв., на основание чл. 10, ал. 4, от ЗОДОВ, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

